

Hồi 54

Vết Răng Rắn Độc

Ánh đuốc trông xa tựa đôi chim lửa đang vờn nhau trên mặt hồ, trong một chuyện thần thoại.

Bên bờ hồ, Mãn Hà Chí nhìn sững, khẽ thốt:

- Có người ! Có người đấy !

Gã kéo dây thừng buộc chéo tay Oa Tử lại với nhau, lồi nòng đứng dậy. Nhưng Oa Tử ghì xuống, nhất định không đứng.

- Đứng dậy !

- Không !

Mãn Hà Chí nắm đầu dây quất vào vai Oa Tử. Nàng vẫn ngồi lì.

- À bướng ! Này, bướng ! Này, bướng !

Sau mỗi tiếng, gã lại quất đầu dây thừng vào vai, vào lưng thiếu nữ. Oa Tử đau, nhăn mặt, nước mắt chảy ràn rụa nhưng tuyệt nhiên không thốt một lời van xin hay mắng nhiếc. Thái độ ấy như khiêu khích và càng làm cho Mãn Hà Chí giận dữ hơn, gã nắm cổ áo kéo nàng đứng dậy.

- Đứng lên ! Muốn hay không cũng phải đi theo ta !

Rồi đẩy Oa Tử một cái. Thiếu nữ ngã sấp. Tay bị trói, nàng đang cựa quậy uốn mình định ngồi dậy thì bị Mãn Hà Chí nắm tóc giật mạnh khiến nàng bật ngửa. Đau và tức giận, Oa Tử dùng chân đạp gã rồi kêu cứu ầm lên. Mãn Hà Chí giơ tay bịt vội miệng nàng, tay kia xé vạt áo nhét vào miệng Oa Tử. Oa Tử chỉ còn ú ớ. Một vệt máu đen rỉ ra bên khoé mép. Mặc kệ ! Mãn Hà Chí cúi xuống nắm cổ áo Oa Tử lôi đi như lôi một con vật.

Đến một ngôi miếu nhỏ bỏ hoang bên rừng liễu, Mãn Hà Chí đẩy cửa, kéo Oa Tử vào. Miếu hôi hám, mùi ẩm mốc xông lên nồng nặc nhưng trên bệ gạch thờ đã đổ nát còn lưu lại một bát hương bằng sành và hai cái chén gỗ.

Mái miếu thủng một lỗ lớn, ánh sao đêm chiếu lờ mờ hình vẽ một con rắn quấn chung quanh cái cột, đầu ngóc lên như đe dọa. Bất giác Oa Tử ước trở thành con rắn để có thể chui qua khe miếu mà trốn thoát.

Đưa mắt nhìn quanh, thấy không có gì khả nghi, Mãn Hà Chí đẩy Oa Tử vào sát bệ thờ rồi ra khỏi miếu, khép cửa. Ngôi chận bên ngoài, gã nhìn ánh lửa đuốc trên mặt

hồ xa dân và suy nghĩ miên man. Bữa nay thật là một ngày khó nhọc. Lúc bắt Oa Tử dẫn vào rừng, gã có ngờ đâu nàng bướng đến thế. Có lúc Oa Tử đòi cắn lưỡi tự tử. Mãn Hà Chí biết tính nàng, những lời đe dọa ấy chẳng phải là những lời dọa suông. Bị khinh miệt quá sức, Mãn Hà Chí đã có ý tưởng sát nhân nhưng không dám thực hiện. Ấu cũng là điều may, vì ngồi đây bây giờ, nếu làm việc ấy gã sẽ hối hận biết chừng nào.

Mãn Hà Chí không hiểu tại sao đàn bà lại ưa Thạch Đạt Lang hơn gã trong khi lúc đầu thì khác hẳn. Oa Tử đấy, trước đây đã chẳng là vị hôn thê của gã là gì ? Ôkô nữa, lúc đầu chọn đi theo gã, sau lại coi gã như một miếng giẻ thừa, muốn vất đi cho rảnh nợ. Lại cả A Kế Mỹ ! Người đàn bà nào khi gặp Thạch Đạt Lang cũng so sánh nó với gã. Chỉ có một lý do để cắt nghĩa: Thạch Đạt Lang đã nói xấu gã sau lưng, thế thôi ! Cho nên nó đã chiếm được lòng Oa Tử. Nghĩ đến đấy, Mãn Hà Chí tức giận vô kể, tự trách mình ngu hết sức. “Mình đã tin vào những lời giả nhân giả nghĩa của nó”. Mãn Hà Chí tự nhủ. “Nào suốt đời làm bạn, nào giúp đỡ lẫn nhau, nào tìm thầy dạy nghề cho mình để làm lại cuộc đời ! Láo ! Láo hết ! Trong khi ấy nó đi với vợ mình”. Cơn ghen khiến Mãn Hà Chí mờ mắt.

- Thăng đều !

Gã thốt ra lời chửi tục tằn và rửa thắm Thạch Đạt Lang đã lừa dối: “Bây giờ ta mới biết. Thì ra trên đời này có những thằng bên ngoài được mọi người kính nể mà bên trong toàn dòi bọ. Đọc thiên kinh vạn quyển ? Trau dồi kiếm đạo ? Để làm gì ? Hừ ! Để trở nên thằng phản bạn, lừa lọc, đạo đức giả à?”.

Mãn Hà Chí nắm chặt hai tay đập vào đùi: “Nhất định ! Phên này ta nhất định phải làm cho nó biết tay. Ta còn thở ngày nào là còn phải nghĩ đến trả thù ngày đó !”.

Gã đập tung cửa, nhảy vào trong miếu. Nhìn Oa Tử nằm co quắp bên bệ gạch, gã hét:

- Con kia ! Trả lời tức khắc câu ta hỏi lúc nãy !

Im lặng.

- À ra nó khinh mình ! Nó ra gan ! Nó ...

Sực nhớ ra nùi giẻ vẫn còn trong miệng Oa Tử, Mãn Hà Chí cúi xuống giật mạnh.

- Oa Tử ! Hãy trả lời câu ta hỏi !

Tiếng Oa Tử yếu ớt:

- Ta không có gì phải trả lời. Nếu người muốn giết ta thì cứ giết, nhưng nên xử sự đĩnh đạc, xứng đáng là kẻ nam nhi ...

Mãn Hà Chí cười khẩy:

- Đừng nói bậy. Ta giết người làm gì. Ý ta đã quyết phải cho người và thằng Kinh Tử đau khổ suốt đời vì chúng bay làm hại đời ta.

- Mãn Hà Chí ! Người lầm rồi. Chính người đã quyết định đời người. Người đi theo Ô-kô mới ra nông nổi ...

- Nói láo !

Lời nói của Oa Tử đã khơi dậy nỗi đau và sự bất lực trong lòng gã. Gã lớn tiếng:

- Câm mồm ! Ta cấm nói đến chuyện ấy.

Oa Tử thở dài thất vọng:

- Mẹ con người là những kẻ lạ đời. Sao cứ ngoan cố đổ tội cho kẻ khác và nuôi lòng oán hận phi lý ...

- Không nói lời thôi ! Ta chỉ muốn hỏi người có bằng lòng lấy ta không ? Nghĩ đi rồi trả lời cho ta biết.

Giọng Oa Tử yếu ớt nhưng cương quyết:

- Việc gì phải nghĩ nữa. Trong đời này và tất cả những đời sau, ta chỉ yêu có Thạch Đạt Lang. Lòng ta là của chàng rồi ! Sẽ không bao giờ thuộc về một tên hèn hạ như người cả !

- A !

Toàn thân Mãn Hà Chí run lấy bầy. Gã nhếch mép cười độc ác.

- Dù muốn hay không, đêm nay mày cũng ở trong tay ta ...

Oa Tử rùng mình:

- Ta không cha không mẹ. Không một ai thân thích khác. Ta không sợ chết.

- Hừ ! Ai nói đến cái chết ! Giết người để làm gì ? Ta sẽ làm thế này ...

Mãn Hà Chí vỗ lấy Oa Tử, một tay bịt chặt miệng nàng, một tay nắm lấy tay Oa Tử. Mãn Hà Chí cắn lên vai thiếu nữ. Oa Tử thét lên đau đớn nhưng tiếng thét bị chặn ngay trong cổ họng như tiếng con vật bị chọc tiết. Máu loang ra thấm cả áo ngoài, chảy theo cánh tay trần của Oa Tử xuống đến tận lòng bàn tay Mãn Hà Chí. Oa Tử dẫy dụa, mặt tái dần rồi ngã lăn ra bất tỉnh. Mãn Hà Chí bỏ nàng xuống. Trên trán Oa Tử, mồ hôi vã ra lạnh ngắt. Mãn Hà Chí lo sợ, cúi xuống cạy miệng thiếu nữ xem nàng có cắn đứt lưỡi không. Thấy không có máu, gã yên tâm, giật tóc mai và gọi cho nàng tỉnh.

Lúc sau, Oa Tử mở mắt. Trong cơn hôn mê, nàng lắp bắp gọi tên Giang cầu cứu. Đến khi định thần lại và biết mình đang ở đâu, Oa Tử mới thôi. Cơn đau kéo đến khiến vai tê dại, nàng cố giữ cho khỏi bật ra tiếng khóc to nhưng nước mắt vẫn ràn rụa hai bên má.

Trong bóng tối của gian miếu hoang, sự yên lặng chỉ bị cắt đứt bởi những tiếng thút thít và tiếng rên nho nhỏ.

- Đau hả ? Đó là bài học để người ghi nhớ suốt đời. Dù vết cấn trên vai người có lành nhưng vẫn còn vết sẹo. Để người biết người là của ta, đã thuộc về ta. Để thằng Kinh Tử cũng phải biết thế. Bây giờ thì trốn đi. Muốn trốn ta cho trốn nhưng không thể quên ta được !

Oa Tử muốn đứng dậy nhổ vào mặt tên vô sỉ hèn hạ, nhưng không đủ sức. Mệt quá rồi, nàng chẳng còn nghe thấy gì nữa, chẳng còn làm gì được nữa dù biết rằng gã hèn hạ ấy đang quỳ bên cạnh tháo dây trói cho nàng.

Mãn Hà Chí với tay lên bệ thờ, cầm chiếc chén gỗ ra hồ mức nước. Vừa bước khỏi cửa, thấy ngay một bóng đen ù té chạy. Gã đuổi theo bèn gót, ôm được, vật ngay xuống. Thì ra là một lão nông.

- Xin đại nhân tha mạng. Già này chẳng làm gì nên tội. Nhân dẫn lừa mang thóc ra chợ bán, thấy có tiếng khóc trong miếu thì tò mò dòm xem mà thôi ...

- Thật không ? Hay định dò xét cái gì ?

- Bẩm thật, lão đã già không dám nói dối ...

- Vậy lừa đâu ?

- Dạ ở đằng kia.

- Dẫn ta lại coi, nếu không thì coi chừng cái đầu lão !

Vừa dọa, Mãn Hà Chí vừa mân mê chuỗi kiếm đeo bên sườn.

- Dạ dạ ...

Đi khỏi ba gốc liễu, quả nhiên thấy con lừa trên lưng tải hai bịch thóc. Mãn Hà Chí bảo ông già:

- Bỏ thóc đi, dẫn lừa theo ta trở lại miếu.

Tội nghiệp ông già chất phác, gặp người đeo gươm thì sợ hãi, chẳng quan quân cũng phường thảo khấu, đều có quyền sinh sát cả. Lão lú rú vâng lời.

- Chúng ta muốn đi Edo, cần con lừa của người để cô nương cưỡi.

- Dạ dạ ...

- Mà chúng ta không muốn đi đường đông đúc. Người hãy dẫn lừa theo đường mòn trong rừng, càng vắng càng tốt.

- Dạ, xin đại nhân lấy con lừa, còn tha cho già này về cày cấy. Vợ già đau ốm, chỉ trông cậy vào có mình già.

- Không được ! Đừng có lời thôi. Muốn ta thử gươm trên cái đầu hói của lão hả ?

- Dạ dạ ...Nhưng đi đường rừng phải trèo cao, mệt nhọc lắm, chẳng biết già này có kham nổi không ?

- Mặc kệ !

Mãn Hà Chí túm cổ ông lão, bắt cột hành trang rồi vục Oa Tử lên lưng lừa. Cả ba người cùng với con vật qua khỏi rặng liễu thì trực chỉ khu rừng chân núi.

Đường mòn càng lúc càng dốc thêm, ông già dẫn lừa thở phì phò mà con vật xem chừng bước chân cũng không được vững nữa. Sỏi đá đổ rào rào. Dưới chân họ, mây mù tụ từng đám nhưng ở xa xa, về phương đông, trời đã hửng sáng.

Oa Tử nằm phục trên lưng lừa từ khi còn tối, chẳng nói một lời. Khi nhìn ánh dương quang vừa hé, nàng bảo Mãn Hà Chí:

- Mãn Hà Chí ! Tha ông già về và trả con lừa lại cho người ta. Ta thấy đã có thể đi bộ được.

- Người có trốn không ?

- Không. Ta cam đoan không trốn.

Rồi với nụ cười héo hắt, nàng tiếp:

- Trốn làm gì khi ta còn phải mang trên vai vết răng của loài rắn độc.

- o O o -